

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 29. novembra 2011 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **V. G.**, pre trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák. o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2011, sp. zn. 3 To 52/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. februára 2011, sp. zn. 1 T 114/2009, bol obvinený **V. G.** uznaný za vinného z dvojnásobného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako s uvádza v citovanom rozsudku.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomu rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a okresný prokurátor.

Odvolanie obžalovaného smerovalo do výroku o treste, ktorý považoval za neprimerane prísny.

Okresný prokurátor namietal nesprávne právne posúdenie skutkov spočívajúce v tom, že okresný súd nekvalifikoval konanie obvineného aj podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

Krajský súd v Žiline uznesením z 23. júna 2011, sp. zn. 3 To 154/2009 podľa § 319 Tr. por. obe odvolania zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t.j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Krajský súd podľa názoru generálneho prokurátora pochybil, keď nepoužil aj právnu kvalifikáciu skutkov podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na základe toho, že nesprávne považoval za moment spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa tohto ustanovenia až moment dokončenia tohto trestného činu tzn. až vyhlásenie rozsudku súdom prvého stupňa 21. februára 2011. Pretože, ale vtedy už uplynula 24 mesačná lehota od predchádzajúceho odsúdenia obvineného za taký istý trestný čin neprichádza podľa názoru krajského súdu už do úvahy kvalifikácia skutkov aj podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

S prezentovaným názorom krajského súdu však dovolateľ nesúhlasil, čo odôvodnil tým, že tento trestný čin je spáchaný už momentom dokonania, t.j. keď sú naplnené všetky jeho zákonné znaky – v tomto prípade v okamihu, keď páchatel tri mesiace v období posledných 24 mesiacov od predchádzajúceho odsúdenia neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom ďalej len tento protiprávny stav udržiaval.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že citovaným uznesením Krajského súdu v Žiline a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a v ustanovení § 319 Tr. por. v prospech obvineného V. G..

Navrhoval ďalej, aby najvyšší súd napadnuté uzneseniu krajského súdu zrušil, zrušil aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 21. februára 2011, sp. zn. 1 T 114/2009, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Liptovský Mikuláš prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd ako súd dovolací zistil, že dovolanie podané generálnym prokurátorom spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, bolo podané v zákonom stanovenej lehote a je prípustné.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil nasledovné:

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia napadnutého dovolaním sa síce rozsiahol zaoberať teoretickými charakteristikami pokračovacieho, trvaceho a hromadného trestného činu a následne správne konštatoval (v súlade s už doteraz ustálenou súdnou praxou), že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 2 Tr. zák. je pokračovacím trestným činom trvácim s prvkami hromadného trestného činu, s tým, že trestný čin je dokončený až dokonaním posledného útoku, teda vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa.

Z uvedených teoretických úvah však krajský súd vyvodil nesprávny záver, t.j. že špeciálnej recidívy definovanej v § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. sa páchatel' dopustí iba v prípade ak osoba skôr odsúdená pre tento trestný čin sa opätovne dopustí tohto trestného činu a tento bude aj dokonaný do 24 mesiacov od právoplatnosti skoršieho odsúdenia (resp. od prepustenia z výkonu trestu za takýto trestný čin).

Ustanovenie § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. pritom trestnosť tohto trestného činu spája len so skutočnosťou, že páchatel' si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní čo aj z nedbanlivosti (§ 207 ods. 1 Tr. zák.), alebo úmyselne sa vyhýba (§ 207 ods. 2 Tr. zák.) plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať, alebo zaopatrovať iného, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký trestný čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký trestný čin prepustený.

Pochybenie krajského súdu (ale aj súdu prvého stupňa) potom spočíva v tom, že naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu videl až v momente jeho dokončenia napriek tomuto, že citované zákonné ustanovenie spája jej naplnenie už so skutočnosťou, že páchatel' sa do dvoch rokov opätovne dopustil rovnakého trestného činu a nie, že ho v tomto časovom rámci aj dokončí.

Páchatel' sa tohto trestného činu (trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 2 Tr. zák.) totiž dopúšťa už tým, že si najmenej po dobu 3 mesiacov v období

2 rokov neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať, alebo zaopatrováť iného čo aj z nedbanlivosti.

Pokiaľ tak koná aj nad rámec troch mesiacov už len udržuje tento protiprávny stav, inak povedané spojito, v každom časovom momente pokračuje v páchaní tejto trestnej činnosti až do jej dokončenia.

Páchaním tejto trestnej činnosti – tohto trestného činu – sa preto rozumie celá doba jeho páchania, a to až do doby pokiaľ nie je dokončený, čo sa stane až vyhlásením rozsudku prvého stupňa, čo však už nie je rozhodujúce z hľadiska naplnenia zákonných znakov uvedených v § 207 ods. 1, resp. ods. 2 vo vzťahu k ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Dokončenie páchania skutku v uvedenom zmysle je rozhodujúce len pre posúdenie odkedy páchatel' začne páchať nový skutok.

Na základe uvedeného, ale aj na základe toho, že dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. generálnym prokurátorom Najvyšší súd Slovenskej republiky bol povinný skúmať aj z hľadiska ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por., t.j. z hľadiska či zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného. Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že uvedené pochybenie konajúcich súdov zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného V. G. (tento bol uznaný za vinného rozhodnutiami oboch konajúcich súdov podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b/ Tr. zák., t.j. trestným činom s rovnakou trestnosťou akú zákon spája aj s právnou kvalifikáciou, ktorá v predmetnom prípade nebola aplikovaná) o dovolaní generálneho prokurátora rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. novembra 2011

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková